

τος εἰς τὴν ἐξοχὴν πρὸς τὸν εἶκον τοῦ Βωφόρτ, οὕτως ὥστε, ἐνῶ ἔτρωγεν ὁ Ζανζὸτ ἐξηκολούθει τὴν ἐπιβλεψίν του. Καίτοι ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, τὸ λυκόφως ἐφώτιζε κἄπως, ὥστε νὰ δύναται νὰ βλέπῃ μέχρι τῆς οἰκίας.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον παρετήρει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Αἰφνης ὁ ἄγνωστος ἐργάτης ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Μονάχα τυρὶ τρώγεις ; εἶπεν.

— Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τρώγῃ σὰν τοῦ λόγου σου.

— Ἐχῶ κἄτι οἰκονομίας εὐτυχῶς... ἂν θέλῃς σου προσφέρω τὸ μισθὸ ἀπὸ τὸ κρῦο αὐτὸ κρέας...

— ὦ ! ὄχι, χωρὶς νὰ σὰς γνωρίζω δὲν δέχομαι.

Ὁ Ἀλσατὸς ἐγέλασεν ἡχηρῶς.

— Ἀ ! ὦ ! εἶπε, στοιχηματίζω πῶς με νομίζεις Πρώσσον...

— Διάβολε ! ποῖος εἰς εὐρεῖ ;

— Ἐχεις, μοῦ φαίνεται στρατιωτικὸν μετάλλιον ;

— Ναί, τῆς Σεβαστουπόλεως. Ἄν δὲν ἔχανα τὸ χέρι μου, θὰ ἔπαιρνα τὸν σταυρὸν εἰς τὰ 1870. Διὰ τὸν σταυρὸν χρειάζονται καὶ τὰ δύο χέρια...

— Αἱ ! λοιπὸν χαίρω ποῦ σὲ ἐγνώρισα. Καὶ ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι σὰν καὶ σέ... Κὺτταξε...

Καὶ ἔδειξε τὴν ρεδιγκόταν του, ἐν τῇ εὐρίσκετο ἡ ταινία.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ζανζὸτ ἐξήστραψε.

— Τὸ μετάλλιον ; Καὶ τοῦ λόγου σου ;... Εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 1870 ;

— Τὸ ἐπῆρα εἰς Γκραβελότ, ὅπου ἐπληγώθηκα βареиα...

Ὁ Κρασκοκανάτας ἠγέρθη καὶ ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἐργάτου.

— Ἀς πιοῦμε μαζύ. Εἶσαι ἀδελφός. Μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ εἶπες νὰ μοιρασθοῦμε τὸ φαγί σου ;

— Καὶ σοῦ τὸ προσφέρω ἀκόμη.

— Λοιπὸν τὸ δέχομαι.

— Ἰδέ, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν· ἰδοὺ τὸ φυλλάδιόν μου... κὺτταξε.

— ὦ ! σὲ πιστεύω... δὲν θὰ ἐτολμοῦσες νὰ φορῇς τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, ἂν δὲν ἦσουν Γάλλος, καλὸς Γάλλος...

— Διάβασε, διάβασε, σὲ παρακαλῶ...

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀνέγνωσε φυλλάδιον ὑπὸ τὸ ὄνομα Φρίτζ Χάρτζμαν. Βεβαίως δὲν εἶχον ἐνώπιόν του κατάσκοπον...

— Εἶπες μοῦ φαίνεται πῶς ἔχεις οἰκονομίας ;

— Κἄτι 'λίγαις.

— Λοιπὸν, κύρ Ἀντώνη, εἶπεν εἰς τὸν κατὰστηματάρχην, θὰ φάγω καὶ ἐγὼ κρῦο κρέας... τὸ τυρὶ μοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξι.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐκόμισεν αὐτῷ κρέας καὶ χοιρομήριον.

Ὁ Ζανζὸτ ἤρξατο τρώγων μετ' ὀρέξεως.

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τρώω χωρὶς νὰ πίνω, εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Οὔτε ἐγώ... Βατρὲν, φέρε μιὰ μποτίλια ἀπὸ τὸ καλὸ.

Ὁ πανδοχεὺς ὑπήκουσε, συγχρόνως ἀντήλλαξε νεῦμα μετὰ τοῦ Ἀλσατιανοῦ.

Ἐπεκράτησεν ἐπ' ὀλίγον σιγὴ μετὰξὺ τῶν δύο συνδαιτυμόνων.

Εἶτα ὁ Ἀλσατιανὸς ἤρξατο ὁμιλῶν περὶ τῶν παρελθόντων πολέμων. Ὁ Ζανζὸτ ἦτο φιλοπατρὶς καὶ ἤρξατο καὶ οὗτος διηγούμενος πολλὰ ἀνέκδοτα τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ἐκάστου ἀνεκδότου, ἔπινον ἐν ποτήριον εἴνου.

Ἀπὸ ἀνεκδότου εἰς ἀνέκδοτον, ἀπὸ ποτηρίου εἰς ποτήριον, ἀπὸ φιάλης εἰς φιάλην, αἱ ὥραι παρήρχοντο...

Πρὸ πολλοῦ εἶχεν νυκτώσει. Τὸ σκότος ἦν βαθύ, ὁ δὲ Βατρὲν εἶχε ἀνάψει κηρίον.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἤρξατο μεθύων.

Τούναντίον, ὁ ἐργάτης διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

Καταπραϋνθεῖσα ἡ κυρία Βριὼν καὶ παρατηρήσασα ἐπ' ὀλίγον τὴν Θηρεσίαν τῇ εἶπε :

— Κυρία, τὴν θυσίαν ἣν ἴσως ἀργότερον δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλ' ἥτις μόνη δύναται αὐτοστιγμὲν νὰ σὰς ἀποδώσῃ τὴν ἡσυχίαν, τὴν θυσίαν ταύτην τὴν κάμνω.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Θηρεσία ἐγείρουσα συγχρόνως τὴν κεφαλὴν.

— Ἀποφασίζω τέλος σήμερον ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐσκεπτόμην. Ἐδίσταζον ἀκόμη, δὲν δισταζῶ πλέον. Σήμερον μάλιστα θὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Παρισίους, ἐντὸς ὀλίγου δὲ καὶ τὴν Γαλλίαν.

— ὦ ! κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ συζύγου σας, μὴ δυνάμεναι πλέον νὰ ἐπαναζήσωσιν ἐλλείψει τροφῆς, θὰ ἐξαληφθῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ θὰ ὑποχρεωθῇτε νὰ μὲ κάμνητε νὰ λησμονηθῶ πραγματικῶς.

Καὶ ποιοῦσα ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ὅτι ἦν καιρὸς πλέον νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ δοθῇ αὐτῷ τέλος εἰς τὴν τὸσον σκληρὰν ταύτην σκηνὴν δι' ἀμφοτέρας,

— Χαίρετε, κυρία, τῇ εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὰς λύπας, ἃς σὰς ἐπροξένησα καὶ... σὰς συγχωρῶ δι' ἃς δοκιμάζω.

Ἡ Θηρεσία ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἡ Ἐλένη τὴν διέκοψεν, ἥναιξε τὴν θύραν, καὶ εἶπε :

— Εἶμαι εὐτυχής, διότι ἡδυνήθην νὰ σὰς συνδράμω εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν δι' ἣν ἤλθατε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε.

Ἐχαίρετσε καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Μαυρικίου ἐννοοῦσα ὅτι εἰς παρομοίαν περίστασιν πᾶς λόγος ἦτο ἄκαιρος, ἀπεμακρύνθη, ὁδηγούμενη ὑφ' ὑπηρετοῦ ὃν ἡ κόμησσα εἶχε καλέσει.

— Ἰδοὺ ! ἀνέκραξε ἡ κόμησσα ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τῆς Θηρεσίας, ἐζήτουσιν τρόπος νὰ ἐξέλθω τοῦ ἐνόχου δισταγμοῦ μου, ὁ Θεὸς μὲ εἰσήκουσε ! Πρέπει νὰ ἦμαι εὐτυχής... ὦ ! ναί, λίαν εὐτυχής, προσέθεσε μετὰ μειδιάματος ἀνεκφράστου θλίψεως.

Κατόπιν καλέσασα τοὺς ὑπηρετάς της τοῖς ἔδωκεν ἀπείρους κατεπειγούσας διαταγὰς. Ἐπεθύμει μέχρι τῆς ἐσπέρας πᾶσαι αἱ προπαρασκευαῖ νὰ ἦνε ἐτοιμαί. Καὶ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσιν εἰς οὐδὲν πλέον. Ἐγραψεν εἰς τὸν συμβολαιογράφον της παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φροντίζῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν της, νὰ λογαριασθῇ μετὰ τῶν ὑπηρετῶν της, νὰ πωλήσῃ τοὺς ἵππους καὶ ὀχήματά της καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὴν διάθεσιν του τὰς συναλλαγματοκάς, ἃς θὰ τῷ ἐζήτηι ἀργότερον. Ἐστείλιν ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Βριὼν καὶ εἰς φίλας της τινὰς, ἃς ἐδέχετο καθημερινῶς. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἐπεμψεν εἰς τὸν ἱππότην καὶ εἰς τὸν κόμητα ἐτελείωνεν οὕτω :

«Χαίρετε, ἀγαπητοί μου καλοὶ φίλοι, περιστάσεις ὅπως ἀπρόοπτοι μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σὰς ἐγκαταλείψω ἀποτόμως, χωρὶς νὰ σὰς τείνω τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν ἡσπάζεσθε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, διὰ τρόπου τὸσον χαρίεντος, κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ ὠραίαν συνήθειαν τῆς νεότητός σας.

» Ἀλλοίμονον ! ἴσως δὲν θὰ ἐπανήδητε ποτὲ πλέον τὴν ταλαίπωρον ταύτην κόμησσαν, εἰς ἣν τὸ θελκτικὸν σας πνεῦμα παρέσχε τόσον γλυκεῖας στιγμὰς. Δὲν θ' ἀναζωογονήσητε πλέον τὴν αἰθουσάν μου διὰ τῆς φαιδρότητός σας, δὲν θὰ γίνεσθαι πλέον περίξ ὕμνων ὁ κύκλος ἐκεῖνος, ὅπως ἀκούει μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ποικίλλα ἀνέκδοτα τοῦ περασμένου καιροῦ. Ἄλλ' εἶμαι βεβαίως ἐπὶ ὅτι θὰ ζῶ πάντοτε ἐν ταῖς τόσον ἀφωσιωμέναις μου καρδίαις σας. Ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἔπρεπε νὰ εἴπω, διότι καὶ οἱ δύο σας ἐν πνεῦμα ἔχετε, μίαν θέλησιν, μίαν θρησκείαν... Ἀ ! πόσον ὠραῖον εἶνε ν' ἀγαπῶνται οὕτω καὶ πόσον ἡθελον νὰ συνήντων καρδίαν ἐννοοῦσαν με, ὅπως αἱ δύο καρδίαι σας, συνεννοῦνται ! Χαίρετε, φίλοι μου, ἐξακολουθεῖτε ν' ἀγαπᾶσθε, ἀφοῦ οὐδὲν σὰς χωρίζῃ, πρὸ πάντων δὲ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐνθυμήσθε... Εἶνε τοσοῦτον ἡδὺ νὰ ζῇ τις ἐν τῷ παρελθόντι, ἐνίοτε εἶνε τὸ μόνον ὅπερ μᾶς μένει... εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ λαμβάνω μετ' ἐμοῦ...

Χαίρετε.

» Ἐὰν δὲν ἐπανέλθω, ἐὰν δὲν δυνήθω νὰ ὑποφέρω ἐν τῇ ἐρημίᾳ εἰς ἣν μεταβαίνω νὰ ζήσω, ἐὰν ἀποθάνω μακρὰν παντός, ὅπερ ἡγάπησα καίμακράν ὕμνων, ἀγαπητοί μου παλαιοὶ φίλοι, νὰ κομίσητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου, νὰ τῷ ζητήσητε νὰ σὰς ἀνοίξῃ τὴν οἰκίαν μου, ὅπως τὴν ἀποχαιρετήσητε, καὶ νὰ ἐκλέξητε ἐκ τῶν ἀνηκόντων μοι πραγμάτων ἐκεῖνα, ἃτινα θὰ σὰς ἐνεθύμιζον περισσότερον τὴν ἀγαπητὴν σας κόμησσαν.

» Ἡ ὀλοφύχως ἀφωσιωμένη σας.

«ΕΛΕΝΗ»

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Βριὼν ἐτελεί-
ωνε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐνεφανίσθη ὁ
βαρῶνος καὶ θλίβων τὴν χεῖρα αὐτῆς τῇ
εἶπεν ἄνευ προσμίου :

— Σκέπτεσθε λοιπόν ν' ἀναχωρήσητε ;

— Πῶς σὰς τὸ εἶπε ;

— Κανείς, ἀλλ' ἐμάντευσα ὕστερον ἀπὸ
τὴν χθελινὴν συνομιλίαν μας, ὅτι δὲν θ'
ἀργήσητε νὰ λάβητε ἀπόφασιν τοιούτου εἴ-
δους. Ἡ ἐπιθυμία σας τοῦ νὰ μὲ ἴδῃτε σή-
μερον τὴν πρῶϊαν ἐπεδοκίμασε τὴν εἰκα-
σίαν μου.

— Ἐμάντευσάτε περίφημα, φίλε μου,
εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἀναχωρῶ.

— Ἀνυπερθέτως ;

— Ἀνυπερθέτως.

— Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν ; τὴν ἠρώτησε
διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου.

— Πῶς εἶπατε ; εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐκπλη-
κτος.

— Εἶπον· πότε ἀναχωροῦμεν ;

— Ἀλλὰ...

— Ὑπεθέσατε λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ βα-
ρῶνος ὅτι θὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσητε
μόνη, νὰ διατρέζητε τόσα μέρη μὴ συνοδευ-
μένη ὑπὸ φίλου τινός ;

— Ἐν τούτοις ...

— Ἀλλως τε δὲ τί νὰ κάμω εἰς Παρι-
σίους ἄνευ ὑμῶν, σὰς ἐρωτῶ !

— Ἀλλὰ δὲν δύνασθε, εἶπε τέλος ἡ Ἑ-
λένη, ν' ἀφήσετε οὕτω τὰς σχέσεις σας, τὰς
συνηθείας σας.

— Ἡ μόνη συνήθειά μου εἶνε νὰ σὰς
βλέπω, ἐπανελάβην ὁ βαρῶνος.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' ἀναχωρήσω
σήμερον.

— Τόσον τὸ καλλίτερον.

— Δὲν γνωρίζω κ' ἐγὼ ἡ ἰδία ποῦ με-
ταβαίνω.

— Μεταβῆτε καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν
τοῦ κόσμου, ὀλίγον μὲ μέλλει.

— Δὲν εἴσθε ἐτοιμασμένοι δι' αὐτὸ τὸ
ταξίδιον.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζετε ! προσέθεσεν
οὗτος παρατηρῶν αὐτὴν ! Τὸ προσέβλεπον
τοῦναντίον πρὸ πολλοῦ. Τάχιον ἢ βράδιον
θὰ ἐλάμβανε χώραν, τοῦτο ἦτο ἀναπόφευ-
κτον. Ἐλαβον ὅθεν τὰ μέτρα μου, καὶ ἐ-
κάστην πρῶϊαν ἐγειρόμενος ἔλεγον κατ' ἐ-
μαυτόν : Μήπως εἶνε διὰ σήμερον ; ... δὲν
σὰς ἐπιπλήττω, ἀλλὰ πολὺν καιρὸν μ' ἐκά-
ματε νὰ περιμένω ... Τέλος ! ἀπεφασίσατε,
καλὸν καὶ τοῦτο. Μίαν ὥραν σὰς ζητῶ μόνον,
ὅπως δώσω τὰς τελευταίας μου διατα-
γὰς, ὕστερον δὲ εἶμαι ὁλος ἰδικός σας.

— Δύναμαι νὰ δεχθῶ τοιαύτην θυσίαν ;
εἶπεν αὐτή.

— Θυσίαν ! καλεῖτε τοῦτο θυσίαν ! Ἐ-
στω, ὅπως θελετε ! Ἀλλ' εἶνε τοῦτο ἡ ἐκ-
πλήρωσις μιᾶς ὑποσχέσεως. Ἐλθμονήσατε
ὅτι ἔλεγον χθὲς ἀκόμη : «Ὅταν ἡ στιγμή
ἦτις ὀφείλει νὰ ἔλθῃ παρουσιασθῇ, θὰ εὑρε-
θῶ πλησίον σας, θὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βρα-
χίονός του, θὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ τῆς πα-
λαιᾶς μου ἀφροσύσεως»... Ἡ στιγμή ἦλθεν,
ἰδοὺ με.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ
συγκινήσεως.

Μόνη ἡ λέξις αὕτη ἠδύνατο νὰ τῷ ἐκ-

φράσῃ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην της. Ἐνώ-
πιον τοιαύτης ἀφροσύσεως, τοιαύτης αὐτα-
παρνήσεως, οἱ λόγοι σταματῶσι, μένει τις σι-
ωπηλός, ἀλλὰ θλίψις τῆς χειρός, μεϊδιάμα-
τι, ἐν δάκρυ εἶνε εὐγνωτότερα τῶν μακρο-
τέρων λόγων.

Συνωμίλησαν ἀκόμη ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅσον
ἀφορᾷ τὰ τοῦ ταξιδίου των. ὅπου ἐκ τοῦ
κατεπεύγοντος ὁμοιάζε μᾶλλον πρὸς φυ-
γὴν.

Ὁ κύριος Λιβρὺ ἠννόει καλλίστα ὅτι ἡ
Ἑλένη ἐπεθύμει ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐ-
σπέρας, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Μαυρικίου, ἣν οὗτος βεβχίως θὰ τῇ ἔκα-
μνε τὴν συνήθη ὥραν.

Δυστυχῆς γυνὴ ! μ' ὅλην τὴν ἐνέργειαν,
μ' ὅλον τὸ θάρρος, ὅπερ ἐδείκνυνεν, ἐδυσπίσται
εἰς τὰς δυνάμεις της, ἐδυσπίσται εἰς τὴν καρ-
δίαν της ! Ἀλλοτε εἶχε δειλιάσει, δὲν ἦτο
ἄρὰ γε δυνατόν νὰ συμβῇ τοῦτο ἐκ δευ-
τέρου ;

Ὁ βαρῶνος ἐν ὀνόματι τῆς κομῆσεως
ἔδιδε διαφόρους κατεπευγούσας διαταγὰς εἰς
τοὺς ὑπηρέτας, ἐτακτοποίει τὰ ἐγγράφα, ἐ-
πετῆρει τέλος τὰ πάντα.

Πάντοτε ἡ ἀναχώρησις ἔχει λυπηρὰ ἐπει-
σόδια, αἱ δὲ περιστάσεις τοῦ ταξιδίου του-
του καθίστων αὐτὸ ἔτι λυπηρότερον.

Πλὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐμειδία τις
ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ βαρῶνου. Διότι οὗτος ἔχαιρε
μεγάλως δυνάμενος νὰ φαίνεται χρησίμος τῇ
κομῇ, νὰ δύναται νῦν μόνος αὐτός νὰ
τὴν προστατεύῃ. Ἡ χαρὰ τοῦ ἐξεδηλοῦτο
δι' ὅλων τῶν κινήσεων του, ἐκ τῶν παρα-
μικροτέρων λόγων του.

Αἰφνης ὁ ζῆλος τοῦ βαρῶνου ἔπαυσεν, ἐ-
σταύρωσε τὰς χεῖρας, ὡς εἰ ἐθεώρει ἀνωφε-
λές τὸ ἀρχῆσαν ἔργον καὶ ἠκούσθη ἐκβαλ-
λων βαθὺν στεναγμόν.

Ἡ κόμησσα δὲν τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν
τῆς συγκινήσεως ταύτης. Πρὶν οὗτος ἀνα-
στενάξῃ, ἐκείνη εἶχεν ὠχρίασαι.

Ἀμαξὰ εἶχε σταθῇ ἐν τῇ ὁδῷ, ἔμπροσθεν
τῆς θύρας τῆς οἰκίας της, ἀμφότεροι δὲ, χω-
ρὶς οὐδὲν ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους,
εἶχον ἐννοήσει ὅτι ἡ ἀμαξὰ αὕτη θὰ ἦτο
τοῦ Μαυρικίου.

— Θὰ τὸν δεχθῇτε ; εἶπεν ἀπλούςτατα
ὁ κύριος Λιβρὺ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ κόμησσα ἐσιώπησε.
Ἐπάλαυε καθ' ἑαυτὴν τρομερά. Τέλος ἐρ-
ριψεν εἰς τὸν βαρῶνον βλέμμα, ἐν ᾧ διεφαί-
νετο αἰτήσις ἐπιεικείας καὶ τῷ ἀπεκρίθη
χαμηλοφώνως :

— Μάλιστα, θὰ τὸν δεχθῶ, δὲν δύνα-
μαι ν' ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαι-
ρετήσω.

— Θ' ἀναχωρήσετε δὲ σήμερον ὡς ἀπε-
φασίσατε ; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος μετὰ δει-
λίας.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἐντόνως.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ;

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, ἀπεκρίθη ἡ κό-
μησσα ἄνευ οὐδεμιᾶς συγκινήσεως.

— Καλῶς, εἶπεν οὗτος, ἡσυχάσατε ὀλί-
γον. Μεταβαίνω τώρα νὰ δώσω εἰς τοὺς
ὑπηρέτας σας τὰς τελευταίας διαταγὰς, καὶ
νὰ φροντίσω διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἐντὸς
ὀλίγου λοιπόν, καὶ θάρρος !

Ἡ Ἑλένη ἔπρεπε ν' ἀναμένη τὴν ἐπι-
σκεψιν ταύτην. Κατόπιν τῆς προτεραιᾶς
σκηνῆς, ἦτο πολὺ φυσικὸν ὁ Μαυρίκιος νὰ
ἔλθῃ πολὺ ἐνωρίτερον τῆς συνήθους αὐτῷ ὥ-
ρας. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐὰν ἡ Ἑλένη εἶχε
συνέλθει ἐκ τῆς πληξάσεως αὐτὴν συμφορᾶς,
χωρὶς δὲ ποσῶς νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀπόφασιν
αὐτῆς, μολοντοῦτο εἶχεν ἀόριστόν τινὰ ἀνη-
συχίαν ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προαγγέλλουσιν ἐ-
νίοτε δυστύχημα. Ἡ ἀνησυχία τοῦ αὐτῇ
μετετράπη εἰς σπουδαῖον φόβον, ὅταν διερ-
χόμενος πολλὰ δωμάτια, ὅπως προφθάσῃ εἰς
ἐκεῖνο, εἰς ὃ εὕρισκετο ἡ Ἑλένη, παρετή-
ρησεν ἀσυνήθη ἀταξίαν καὶ ἐτοιμασίας διὰ
ταξίδιον.

Βαδίζων δὲ οὕτω, μετὰ ζωηρότητος πρὸς
συνάντησιν τῆς κομῆσεως,

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί σημαίνουνσι
πάντα ταῦτα, τῇ εἶπεν, οἱ ὑπηρεταὶ σας πάν-
τες εὕρισκονται φοβερά ἀπησχολημένοι, με-
ταφέρουσι διάφορα κιβώτια, μήπως πρόκει-
ται περὶ ταξιδίου ;

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Καὶ εἴσθε ὑμεῖς ἡ ἀναχωροῦσα ;

— Μάλιστα, ἐγὼ.

— Πότε ;

— Ἐντὸς ὀλίγου.

— Ποῦ πηγαίνετε ;

— Κ' ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν γνωρίζω.

— Ἀλλὰ διατί ἀναχωρεῖτε ;

— Ὅπως σὰς ἀποφύγω.

— Μὲ ἀποφύγητε ! ἀλλὰ τί ἔκαμον ;

— Ἡ ζωὴ ἦν διάγομεν, ἀπεκρίθη ἐκείνη
ἀποφασιστικῶς, δὲν δύναται πλέον νὰ διαρ-
κῇ. Ἐσχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὴν ὑπο-
μείνω ἐπὶ τινὰ χρόνον. Νὰ παρατείνῃ τις
τὴν κατὰστασιν ταύτην δὲν ἦτο ἀμάρτημα.
Ἐὰν ἔμενον εἰς Παρίσιους, δὲν θὰ εἶχατε
τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἐπανεέλθῃτε ἐνταῦθα.
Κ' ἐγὼ ἐπίσης δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ
σὰς κλείσω τὴν θύραν μου. Ἐδοκίμασαμεν
ἤδη τοῦτο. Ὅθεν ὤφειλον νὰ λάβω τὴν
μόνην ταύτην ἀπόφασιν τὴν σώζουσαν ἀμ-
φοτέρους· νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς Παρίσιους,
νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν !

Πρόεφερε τὰς λέξεις ταύτας διὰ φωνῆς
σταθερᾶς καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ σταματήσῃ
ἐκ φόβου μήπως διακοπτομένη δὲν δυνήθῃ
νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι ὁ Μαυ-
ρίκιος δὲν τῇ ἀπῆντα, ἀνησύχησε καὶ τὸν
παρετήρησε. Δὲν ἐφαίνετο τόσον τεθλιμμέ-
νος, ὅσον τὸν περιέμενε. Ἐκ τῆς στάσεώς
τοῦ ταύτης ἡ κόμησσα ὑπέφερε μεγάλως,
ὅταν οὗτος ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἑλένη, τῇ εἶπε, δι' ἡσύχου κατὰ
πρῶτον φωνῆς, πλὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν
ἀναζωογονηθείσης, ἐπιδοκίμαζω τὴν ἀπό-
φασιν σας. Ἀποφασιστικώτερα ἐμοῦ, ἐλά-
βατε τὴν καλλιτέραν ἀπόφασιν, τὴν ἀρμό-
ζουσαν εἰς τὴν θέσιν μας. Τὸ ἀναγνωρίζω
ὅτι εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ ὑποσέρητε αὐ-
τὸν τὸν βίον. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, τὸ ὁμολογῶ,
δὲν δύναμαι νὰ ζῶ τοιαυτοτρόπως, τὰ τε-
χνάσματα, ἀτινα πρέπει νὰ μεταχειρίζωμαι
ὅπως σὰς βλέπω, ἡ διπροσωπία, τὰ ἀδίκ-
α κῶπα ψεύδη, μοῦ εἶνε ἀπεχθῆ !... Ἐὰν ἡ
δυνάμην ἀκόμη νὰ τὴν ἀπατῶ... πλὴν ὅχι,
αὕτη ἐμάντευσε ... καὶ ὑποφέρει ! Δὲν εἶνε

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE

Μυθιστορία ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

ίπποτικώτερον νὰ τὴν κυτρήσω ἀπαξ διὰ παντὸς δι' ἑνὸς τῶν κυτρημάτων ἐκείνων, ἅτινα προξενοῦσι μέγιστον κακὸν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἐξ ὧν δύναται τις νὰ θεραπευθῇ, παρὰ νὰ τῇ ἐπαναλαμβάνω καθημερινῶς κυτρήματα ἅτινα πληγώνουσιν ἀνιάτως ;

Ναί, ἐξηκολούθησε πλησιάζων τὴν Ἑλένην, ἥτις ἐμάντευσε σχεδὸν ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ Μαυρίκιος, καὶ τὸν παρετήρει μετ' ἀγωνίας, πλειστάκις ἠρώτησα ἐμαυτὸν, σήμερον δὲν ἔχω ἀνάγκην πλέον νὰ τὸν ἐρωτήσω... διότι εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω μακράν σου, διὰ τοῦτο ἀναχωρῶ μαζί σου !

— Ν' ἀναχωρήσης μαζί μου ! ἀνέκραξεν αὕτη ! Ἀληθῶς τὸ σκέπτεσαι ; Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε παραφροσύνη !

— Παραφροσύνη ! ὦ ! ὄχι ! ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος σταθερῶς καὶ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς Ἑλένης. Ἡ παραφροσύνη θὰ συνίστατο νὰ καταδικασθῶμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς ζωὴν ἀφόρητον, νὰ θυσιασθῶς, νὰ θυσιασθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, χωρὶς ἡ θυσία μας νὰ δυνήθῃ νὰ τὴν σώσῃ... Διότι, μᾶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπώμεθα πλέον· δὲν θὰ ὑπέφερε ὁ ἐκείνη μεγάλως βλέπουσα ἡμᾶς ἀγαπωμένους ; ...

» Ἐλαβὰ τὴν ἀπόφασίν μου, θὰ τῇ ἀφῶσω τὸ ὄνομά μου, τὴν περιουσίαν μου, ὁ δὲ κόσμος συμπαθῶν αὐτῇ ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει μου, θὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῆς. Ὀλίγιστοι γάμοι διαλύονται τόσον ἐπιφελῶς διὰ τὴν γυναῖκα ».

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Μαυρικίου εἶχε νικήσῃ ὀλίγον τὴν Ἑλένην· ἀλλ' αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς οὗτος προσέφερε, τὴν ἔκαμον νὰ συνέλθῃ, καὶ ἐπανέλαβε διὰ γλυκύτητος καὶ λύπης συγχρόνως :

— Καὶ ὁ ἰδιὸς μου γάμος ὡσαύτως, Μαυρίκιε, διελύθη ἐπιφελῶς δι' ἐμέ. Ἐν τούτοις, πιστεύσέ με, μὴ ἐπιβάλλῃς εἰς τὴν σύζυγόν σου τὴν τύχην, ἥτις μοι ἐπεβλήθη μὴ τὴν ἐκθέτης, νέαν ἀκόμη, πληγωμένην ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεώς σου, νὰ συναντήσῃ ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς τὰς τόσῃ δολοφονίας, ἃς ἐγὼ συνήντησα. Τάχιον ἢ βράδιον αἱ παρηγορίαι αὐταὶ θὰ τῇ λείψωσι, καὶ θὰ διάγῃ βίον ἀθλιότατον, ὃν ἀδύνατον εὐαίσθητος γυνὴ νὰ ὑποφέρῃ, τὸν καταστρέφει διὰ τοῦ θανάτου... ἢ διὰ τῆς φυγῆς.

— Ἔστω ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, διὰ τῆς φυγῆς... μετ' ἐκείνου, ὅστις γονυπετῆς σοὶ ζητεῖ συγγνώμην, καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν σφαλαμάτων του, θέλει νὰ σοὶ ἀφιερῶσθαι ὅλην τὴν ζωὴν του.

Εἶχε γονυπετῆσαι πρὸ τῆς Ἑλένης, ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς καὶ κατησπάζετο αὐτάς.

Ἐκείνη τὸν παρετήρει μὴδὲν λέγουσα. Ἐπεθύμει μεγάλως διὰ τελευταίαν φοράν νὰ τὸν χορτάσῃ καλά, νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε εὐτυχής, νὰ ζήσῃ ἐν τῷ παρόντι, νὰ λησμονήσῃ τὸ μέλλον.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π.

— Ἡ μήτηρ τῆς ἦτο διακεκριμένη ἡθοποῖς εὐδοκίμησασα πολὺ εἰς τὸ θέατρον. Τοῦτο ὅμως δὲν καταστρέφει τὴν καλλονὴν τῆς θυγατρὸς, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς τῆς, οὐδὲ τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκα τῆς. Ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία λατρεῖ τὴν θυγατέρα τῆς, δὲν θὰ τὴν βλέπῃ εἰμὴ ὅταν ὁ σύζυγός τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Αὕτη συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς κωμωδίας ταύτης ;

— Κωμωδίας ! Ποίας κωμωδίας ;

— Αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἤλλατε νὰ παίξετε εἰς ἐμὲ ὁμιλοῦντές μοι περὶ κληρονομίας μὴδέποτε ὑπαρξάσης διὰ νὰ διεγείρῃτε τὴν ἐπιθυμίαν μου πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ διὰ νὰ μὲ πείσητε νὰ μὲ δανείσητε χρήματα, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ μὲ δέσητε. Κωμωδίαν παίζετε καὶ τώρα προσφέροντές μοι γάμον, τὸν ὁποῖον νομίζετε ὅτι θὰ δεχθῶ.

— Ἀλλ' ἀγαπητὴ κύριε.

— Ἐξέλθε ἐπ' ἐδῶ, ἄθλιε. Εἰς ἐκείνους δὲ ἐκ τῶν ὁμοίων σου, οἱ ὁποῖοι θὰ σοὶ διηγηθοῦν ὅτι διὰ τῶν πρακτορείων τῶν ἐνύμφευσαν γάλλους ἀξιωματικούς μετὰ νυμφῶν ἀθλίων οἶα ἡ ἰδική σου, εἶπε ὅτι ἀπῆντησες ἕνα ὅστις σὲ ἐξεδίωξε διὰ λακτισμάτων. Φύγε !

Κατησχυμένος ὁ Καφιὲ ἐξῆλθεν ὡς τάχος.

Ε'

Ὅταν ὁ ἦχος τῶν ἐσπευσμένων βημάτων τοῦ Καφιὲ δὲν ἤκουετο πλέον ἐν τῇ κλίμακῃ, ὁ Βονὲ ἐναντίον ἑαυτοῦ ἔστρεψε τὴν ὀργάνην του.

Δὲν ᾔδυνάτο νὰ ᾄδῃ μᾶλλον ἀδελφίος, εὐπιστος καὶ ἄφρων, ὅσον ἐφάνη ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

Ἄν μὴ εἶχεν εἶπει τι εἰς οὐδέν, θὰ ἦτο ὁπωσὺν εὐχαριστημένος, ἀλλ' ἤδη καθίστατο γελοῖος ἀκριβῶς εἰς ἐκείνην, ἥς ἡ κρίσις ἐνδιέφερον αὐτὸν σπουδαίως.

Τί θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ ἡ Ἰουλιανή, ὅταν θὰ ὑπεχρεῖτο νὰ τῇ διηγηθῇ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ταύτης, ὡς εἶχε διηγηθῇ αὐτῷ τὴν ἀρχήν ;

Βεβαίως ἠδύνατο ἀποσιωπῶν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Καφιὲ νὰ παρατείνῃ τὴν κατάστασιν, ἣν ἐπλασεν ἡ ἐκμυστήρευσίς του. Θὰ ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλιανὴν τρυφερῶς μειδιῶσαν αὐτῷ. Πλὴν θάσσαν ἢ βράδιον θὰ ἐγίνετο γνωστὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἀποκρύπτων αὐτὴν, ἦτο ἀνάξιος καὶ διὰ τὴν Ἰουλιανὴν καὶ δι' αὐτόν. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἐδείλασε καὶ κατέφυγεν εἰς μέσον, εἰς ὃ καταφεύγουσιν οἱ περιδεεῖς καὶ κατησχυμένοι : θὰ ἔγραφε. Ἀκριβῶς ὁ συνάδελφός του Σολέ, προσκεκολλημένος εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, εἶχε πληγωθῇ εἰς τὸν πόδα. Θ' ἀντικαθίστα αὐτόν, οὕτω δὲ

θὰ εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ Φεργιάδης ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ πρόφασιν διὰ νὰ γράψῃ. Ἐσπευσεν ἀμέσως παρὰ τῷ Σολέ, ὅστις οἰκοῦρει. Τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐκανόνισε μετ' αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐπανελθὼν οἱ-κοὶ ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

« Δεσποινίς,

« Λυποῦμαι μὴ δυνάμενος νὰ παραστῶ αὐρίον εἰς τὴν συναστροφὴν σας. Ἀντικαθίστῶ τὸν συνάδελφόν μου Σολέ ἀσθενούντα καὶ ἀναχωρῶ διὰ τὸ στρατόπεδον. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μοι εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τῆς κληρονομίας ἐκείνης... τῆς ἀπιθάνου, ἐπανῆλθε καὶ μοι ἀνήγγειλεν ὅτι οὐδὲν ἐπ' αὐτῆς ἔχω διακίωμα. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ γλυκύτερα ὄνειρά μου διαλυόμενα· δὲν μοι ὑπολείπεται εἰμὴ ἀνάμνησις, ἥτις τοῦ λοιποῦ θὰ πληροῖ τὴν ζωὴν μου.

» Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, δεσποινίς, ἔκφρασιν ἀναλλοιώτου ἀφοσιώσεως.

» ΕΡΡΙΚΟΣ BONE ».

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, μετέβαινεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἵνα ἀναχωρήσῃ, ὅτε συνήντησε τὴν κυρίαν Κόλλας, ἥτις μακρόθεν ἀπηύθυνεν αὐτῷ τὸν λόγον.

— Ποῦ πηγαίνετε, κύριε Βονέ ;

— Εἰς Δεξί.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης· τί σύμπτωσις· θὰ μὲ βοηθήσητε νὰ τακτοποιήσω τὰς ἀποσκευάς μου.

Καὶ διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μακρηγορίας διηγήθη αὐτῷ ὅτι ἤθελε νὰ προξενήσῃ εἰς τινὰς φίλους κατοικοῦντας εἰς τὰ περίεξ τοῦ Δεξί τὴν ἐκπληξιν νὰ προγευματίσῃ μετ' αὐτῶν. Οἱ φίλοι οὗτοι ἦσαν ἀξιόλογοι ἄνθρωποι· πλὴν δὲν εὕρισκέ τις παρ' αὐτοῖς τί νὰ φάγῃ· διὰ τοῦτο ἐκόμιζεν αὐτοῖς ὅ,τι ἐχρειάζετο ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· ταῦτα δὲ περιεῖχον αἱ ἀποσκευαὶ τῆς : ἐν πεπόνιον, ζῶσας γαρίδας, ἐν ἀγγούριον ἐνὸς μέτρου μήκους, μίαν φιάλην ρακῆς καὶ ἄφθονα δαμάσκηνα.

— Εἶμαι τυχερὰ ποῦ σὰς συναντῶ, ἄλλως θὰ εὕρισκόμεν εἰς ἀμυχανίαν.

Ὁ Βονὲ ὅμως εὐρέθη ἀληθῶς ἐν μεγάλῃ ἀμυχανίᾳ, ὅτε ἔδωκεν αὐτῷ ὑπὸ μάλης, τὸ ἀγγούριον εἰς τὰς χεῖρας δὲ τὸ πεπόνιον καὶ τὰ λοιπὰ εἶδεν.

Ἐδέησε ν' ἀνέλθῃ ἐν τῷ αὐτῷ μετ' ἐκείνης διαμερίσματι. Ἐπειδὴ δ' ἐμειναν μόνοι ἐν αὐτῷ ἡ κυρία Κόλλας ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως :

— Πῶς εὕρίσκετε τὴν Ἀνέταν ; ἡρώτησεν αὐτόν.

— Θελητικωτάτην, ἀπῆντησεν ὁ Βονὲ ἐκπλαγείς διὰ τὸ ἐρώτημα.

— Δὲν λέγω ὄχι· ἀλλ' δὲν παρετηρήσατε καμμίαν μεταβολὴν εἰς αὐτήν ;

— Καθόλου.

— Τότε λοιπὸν δὲν βλέπετε· δὲν παρετηρήσατε πόσον εἶναι ὠχρά, πόσον φαίνεται καταβεβλημένη καὶ ποῖαν μεταβολὴν ὑπέστη ἡ φυσιογνωμία τῆς... ἔχασε τὸ ἀνθηρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν τῆς. Οὐδέποτε λέγω εἰμὴ ἐκείνη, τὸ ὁποῖον γνωρίζω. Ἐπειτα φαίνεται σκυθρωπή, ἔμφροντις· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς ἀστρονόμος διὰ νὰ